

РЕШЕНИЕ

№ 769

гр. Варна , 20.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ в публично заседание на дванадесети април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Красимир Т. Василев
Членове: Светла В. Пенева
Невин Р. ШаК.а

като разглежда докладваното от Красимир Т. Василев Въззивно гражданско дело № 20213100500415 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по две жалби, както следва:

1. На З. М. К., Г. В. С. и М. В. В., чрез адв.С. против Решение № 261141 от 11.11.2020 година, постановено по гр.дело № 2736/2020 година, по описа на ВРС, **в частта**, с която съдът е отхвърлил исковата претенция за разликата над 20 022.32 лева до претендирания размер на 150 000 лева за всяка от тях, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди, получени вследствие от претърпяната от В.Г.К., ЕГН *****, трудова злополука на 19.08.2019г., която причинила смъртта му, ведно със законната лихва върху сумата от датата на трудовата злополука – 19.08.2019г. до окончателното изплащане на задължението.

Във въззивната жалба се излага, че съдът превратно е тълкувал както закона, така и представените от тях писмени и гласни доказателства. Излага се още, че основна вина за настъпилата смърт има Работодателя, т.к. не е осигурил безопасни и здравословни условия на труд; че Работодателя ползва позитиви от своето негативно поведение ; че механизма на злополуката се дължи на действията на Б. и М.; че всички доказателства, в своята съвкупност обуславят един значително по – висок размер на обезщетението, какъвто е претендирания. В заключение се настоява, въззивния съд да отмени атакувания съдебен акт в тази му част и да присъди пълния размер на претенцията.

В срока по чл.263 ГПК по делото е постъпил отговор от страна на адв.Р., като процесуален представител на „Технокар“ ЕООД, които настоява съдът да потвърди решението и излага нарочни аргументи в тази насока.

2.В срока по чл.263 ал.2 от ГПК е подадена и насрещна въззивна жалба – от страна на „Технокар“ ЕООД против № Решение № 261141 от 11.11.2020 година, постановено по гр.дело № 2736/2020 година, по описа на ВРС, **в частта**, в която са били уважени претенциите до размера на 20 022.32 лева, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди, получени вследствие от претърпяната от В.Г.К., ЕГН *****, трудова злополука на 19.08.2019г., която причинила смъртта му, ведно със законната лихва върху сумата от датата на трудовата злополука – 19.08.2019г. до окончателното изплащане на задължението.

В насрещната въззивна жалба се излага, че пострадалия работник е допуснал сам груба небрежност и следователно сам е отговорен за настъпилите вреди.Излага се още, че тези вреди по отношение на близките на покойния не са засегнали тежко тяхното социално функциониране и че присъденото обезщетение за всеки един от тях се явява прекомерно и неадекватно на наличните по делото доказателства.Излага се още, че В.К., бидейки водач на МПС е бил отлично запознат с неговите характеристики и е допринесъл изцяло за настъпилия резултат.По същество искането е атакувания съдебен акт в тази му част да бъде отменен, а претенциите отхвърлени.

Отговор против тази жалба не е постъпил.

Страните не са направили доказателствени искания.

В съдебно заседание пред ВОС, въззивниците са редовно призовани, явяват се лично и с адв.Н.С., които поддържа въззивната жалба и моли съда, като отмени решението в атакуваната му част, като уважи претенциите в пълен размер.

Въззиваемата страна, в лицето на „Технокар“ ЕООД, се представлява от адв.Д., която намира, че въззивната жалба е неоснователна, като поддържа насрещната въззивна жалба.

За да се произнесе по спора, като се запозна с материалите по делото и застъпените от страните становища, ВОС намери за установено следното:

Пред решаващия съд, съдебното производство е започнало по искиви претенции на З. М. К., ЕГН *****, Г. В. С., ЕГН ***** и М.В. В., ЕГН ***** против „Технокар“ ЕООД, ЕИК 103093128, със седалище и адрес на управление в гр. Варна, с искане да бъде постановено решение, по силата на което ответното дружество да бъде осъдено да заплати в полза на **всяка една от ищците** обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на **по 150 000.00 лв.** (по сто и петдесет хиляди лева), получени вследствие на претърпяната от В.Г.К., ЕГН *****, трудова злополука, която причинила смъртта му на 19.08.2019г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на трудовата злополука до окончателното изплащане.

Според изложеното в исковата молба от 22.05.2007г. до смъртта си на

19.08.2019 година покойния В.К. е изпълнявал длъжността „Шофьор на тежкотоварен автомобил 12 и повече тона“, като заедно с това му били вменени и други функции - изпълнявал задълженията на организатор по транспорта на събраните отпадъци в Община Провадия. Според твърденията в молбата на 19.08.2019 година в гр. Провадия, Северна промишлена зона, в нает от ответника гараж, се извършвали товаро-разтоварителни действия по прехвърлянето на битови отпадъци от повреден камион на друг камион, посредством багер на Община Провадия. След разтоварването на сметта багерът трябвало да избути посредством метална тръба повредения камион в една от гаражните клетки. В момента на злополуката В.К. се намирал между кофата на багера и кабината на камиона. Багерът избутил камиона на около два метра, след което спрял, тъй като металната тръба започнала да се криви и да се изплъзва. След спирането на багера, камионът тръгнал напред и притиснал В.К. към греблото на багера. В резултат на притискането на тялото между камиона и кофата на багера В.К. получил остра кръвоизливна анемия, кръвоизлив с обем от 2000 мл. в коремната кухина, разкъсване на слезката, контузии на двата бели дроба, счупвания от 3-то до 10-то десни ребра по предна мишична линия, счупвания от 3-то до 7-мо леви ребра по средноключична линия, ретроперитонеален кръвоизлив в областта на левия бъбрек с обем от 300 мл., счупване на горния и долния клон на лявата лонна кост на таза, оток на мозъка и белите дробове, умерено изразена хипертрофия на миокарда, коронаросклероза, ожулване в областта на лявата мишница. Причина за настъпване на смъртта била острата кръвоизливна анемия в резултат на разкъсване на слезката и кръвоизлив от около 2000 мл. в коремната кухина. Ответникът декларирал трудова злополука. Длъжностно лице на ТД НОИ – Варна извършило проверка и съставило протокол. Злополуката била приета за трудова по смисъла на чл. 55 КСО. Ищците са наследници по закон на В.К. – съпруга и дъщери. Емоционалните преживявания от загубата влошили здравето на всички ищци и променили живота им. Не е спорно между страните, че ЗД „Уника“ е превела на всяка от ищците обезщетение на вредите от по **24 977.68 лева**.

Претенцията е била оспорена от дружеството – ответник, което заявило, че исквете са изцяло неоснователни и че вина за настъпилата смърт има основно пострадалия.

Пред решаващия съд несъмнен е било установено, а не се спори и от страните, че наследници по закон на пострадалия са именно ищците - З.К. /съпруга/, Г.С. и М.В. /дъщери/. Не е спорно още, че по силата на Трудов договор № 62 от 21.05.2007 година „Технокар“ ЕООД и В.Г.К. били в трудови правоотношения, като той е заемал длъжността „шофьор на тежкотоварен автомобил над 12 тона“. Като част от неговата Длъжностна характеристика е включвала и запознаване на Правилника за безопасност на труд, Наредба за изискванията, условията и реда за придобиване на правоспособност за управление на специализиран автомобил, Наредба за движение на тежки и извънгабаритни ППС, Закона за автомобилните превози, ЗДВП и правилника за прилагането му.

Не е спорно между страните, и съдът приема също така, че с Разпореждане от 30.10.2019 година, издадено от НОИ – ТП Варна, се установява, че злополуката, декларирана от „Технокар“ ЕООД, станала с В.К. на 19.08.2019г. се приема за трудова злополука по чл. 55, ал. 1 КСО.

От наличния по делото аутопсионен протокол става ясно, че в резултат на претърпяната трудова злополука на 19.08.2019г. К. получил остра кръвоизливна анемия, кръвоизлив с обем от 2000 мл. в коремната кухина, разкъсване на слезката, контузии на двата бели дроба, счупвания от 3-то до 10-то десни ребра по предна мишична линия, счупвания от 3-то до 7-мо леви ребра по средноключична линия, ретроперитонеален кръвоизлив в областта на левия бъбрек с обем от 300 мл., счупване на горния и долния клон на лявата лонна кост на таза, оток на мозъка и белите дробове, умерено изразена хипертрофия на миокарда, коронаросклероза, ожулване в областта на лявата мишница. Причината за смъртта е острата кръвоизливна анемия в резултат на разкъсване на слезката и кръвоизлив от около 2000 мл. в коремната кухина.

Не е спорно още, че В.К. е бил запознат с комплексната оценка на риска при работа за изпълняваната от него длъжност, както е бил информиран за рисковите фактори, произтичащи от работното място, при използване на работното оборудване, работните помещения, организацията на труда и използваните суровини и материали. Наличен е и Правилника за вътрешния ред и други писмени документи, удостоверяващи, че В.К. е преминал първоначален инструктаж по безопасност, хигиена на труда и противопожарна охрана.

От изготвената пред ВРС Съдебно техническа експертиза се установява, че при избутването на процесния специализиран товарен автомобил с комбинирания багер – товарач в кабината на камиона не е имало водач. Тръбата, която починалият е придържал, е била кинематичната твърда връзка между двете машини. Приложената от багера сила се е превърнала в огъващ момент. Тъй като тръбата не е притежавала достатъчно якост за извършване на операцията по избутването, тя е започнала да се огъва поради огъващия момент. Машинистът на багера е преустановил движението на машината и прилаганата сила върху тръбата. Товарният автомобил не е бил обезопасен с клин срещу придвижване напред. Поради наклона на равнината, върху която е бил и теглото си, специализираният автомобил е тръгнал в посока багера – върху другия край на тръбата е приложена инерционната сила на товарния автомобил. Поради въздействие на волана на процесния автомобил, тръбата е изменила първоначалното си разположение спрямо нормалата на предницата на автомобила и не е била перпендикулярна спрямо нея. Когато камионът е тръгнал по инерция надолу по наклона в резултат на собствената си маса към багера тръбата е приплъзнала, тъй като не е била надлежно закрепена и кинематичната връзка между двете машини е била нарушена, в резултат на което камионът е притиснал починалия върху кофата на багера. От техническа гледна точка причината за инцидента е решението да се извърши операцията по избутването на товарния автомобил с багера, чрез тръба, която

не е притежавала достатъчно якост и не е била пригодена и подходяща за тази операция. Тръбата не е била закрепена неподвижно към двете машини. Същата е била къса и не е имало време за реакция от страна на починалия да избяга. Необходимо е било да се обезопаси товарният автомобил чрез клин, като по този начин е нямало да тръгне по инерция. В кабината на камиона е следвало да има водач.

В допълнително заключение се установява както механизма на и поведението на всеки един от участниците в инцидента. Експерта сочи, че извършената операция по избутване на камиона е била неподходяща и много опасна, и лошо организирана. Според него не са били взети за обезопасяването на камиона при движение напред и в кабината не е имало водач, който да активира ръчната спирачка. Техническите причини за инцидента са, че използваната тръба не е била надлежно закрепена към двете машини и не е била с необходимата дължина, което да даде възможност на пострадалия да избяга от мястото на инцидента. Лоша е била организацията по маневрирането. След като багерът е прилагал сила от едната страна на тръбата и същата не е била надлежно закрепена към двете машини, то е било ясно, че когато се въздейства върху воланите и машините изменят траекторията си на движение, тръбата ще приплъзне, тъй като няма да е перпендикулярна на нормалата на предницата на товарния автомобил. Товарният автомобил е бил управляем. Колелата е можело да се въртят при въздействие на волана, въпреки спуканата гума. Карданният вал не е бил свалян. Починалият е държал тръбата с едната си ръка, което поведението е било неразумно. На база видеозаписа от мястото на инцидента вещото лице е достигнало до извод, че операцията е била ръководена изцяло от В.К. Първоначално лицето Б. Б. е поставял кама пред задната гума на товарния камион, за да го спре, но след намеса на К. преустановил това поведение и след нов сигнал на К. започнал да върти волана на камиона.

Изготвена е била и Съдебно графическа експертиза, съобразно която подписите, положени в графа „Подпис на инструктирания“ срещу името В.Г.К. в Книга – Начален инструктаж „Технокар“ на позиция 4 с дата 22.05.2007г., позиция 55 срещу 20.12.2018г. и позиция 35 срещу дата 12.01.2017г. са изпълнени от В.К..

Допуснатата Съдебно медицинска експертиза установява причините за смъртта на В.К. - получил тежка комбинирана травма в областта на корема, гръдния кош и таза, с разкъсване на слезка, излив на значително количество кръв в коремната кухина, счупване на таза с развитие на задперитонален хематом, в резултат на което се е развила остра кръвоизливна анемия, която е и непосредствената причина за смъртта. За бързото настъпване на смъртния изход благоприятстващо значение е имала и тежката гръдна травма. Описаните травматични увреждания са резултат от действието на твърди, топли предмети – при притискане между такива в областта на гръдния кош, корема и таза. При такива увреждания обичайно настъпва смърт.

Изготвена е била и Съдебно психиатрична експертиза, според която при

трите ищци се наблюдават симптоми на дистрес. Клиничните им симптоми са предимно в емоционалната сфера, като характера им и възрастта дават отражение, както в степента на емоционалните им преживявания и поведение, в тяхната клинична проява, така и в преработването и справянето с последиците от този дистрес. Непосредствено след случилото се на 19.08.2019г. и при трите ищци се диагностицират симптоми на дистрес. Случилото се има роля на психотравма – депресивна реакция. Депресивната реакция е психогенно по своята същност състояние, предизвикано от психотравмено въздействие. Психотравмата е винаги израз на конкретно взаимодействие между личност и среда. Към момента на изготвяне на експертизата и трите ищци не са рационално преработили и не са се освободили от въздействието на психотравмата. И към настоящия момент тази травма води ищите до актуални депресивни изживявания, соматизиране на психотравмата (персистиращ болков синдром, нарушен нощен сън, редукция на телесното тегло, повтарящи се картини и изживявания, свързани с инцидента). Редуцирани са социалните контакти. Трудовата злополука с В.К. е оставила последици върху емоционалното равновесие на ищите, както и върху социалното им функциониране. Диагностицират се клинични симптоми, които могат да се кодират като разстройство в адаптацията. Стресовото разстройство е с флукутиращ характер, като може да завърши с оздравяване или да приеме хроничен ход на протичане с продължителност много години и да премине в трайна промяна на личността.

Пред ВРС са били разпитани свидетелите Б. Б. и Д. М..

Страните не спорят по фактите, а по скоро по тяхното тълкуване и най – вече по обстоятелството дали има налице съпричиняване, и какъв е неговия размер.

Виждането на настоящия съд е следното:

Съобразно практиката на ВКС за разлика от компенсацията по чл. 51, ал. 2 ЗЗД, която не предполага вина на пострадалия за съпричиняването на вредата, в трудовоправния режим прилагането на компенсацията предполага виновно допринасяне на пострадалия за настъпването на увреждането. При това правнорелевантна е не всяка форма на вината, а **само грубата небрежност**. Актуалната съдебна практика определя грубата небрежност като неполагане на дължимата грижа, каквато и най-небрежният човек би положил в подобна обстановка. Съдът не дължи служебно произнасяне при липса на изрично възражение за допуснатата груба небрежност от работника или служителя, но при заявено искане за намаляване на обезщетението на това основание съдът следва да изложи мотиви относно механизма на увреждането, за да отговори на въпроса за наличието или липсата на груба небрежност.

За да отговори на въпросите поставени от страните, съдът съобрази разпоредбата на чл. 201, ал. 2 от КТ и формираната по тази норма съдебна практика. Съгласно решение № 291 от 11.07.2012 г. по гр. д. № 951/2011 г. на

Четвърто Г. О. на ВКС при трудовата злополука обезщетението може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за увреждането си, като е допуснал **груба небрежност**. Тази небрежност е неполагане на грижа, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия. Когато при трудовата злополука има съпричиняване при допусната груба небрежност/липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност/, отговорността на работодателя трябва да се намали в съответната степен. Степента се определя от обективното съотношение на допринасянето за трудовата злополука с оглед на всички конкретни факти и обстоятелства, които са всъщност и критериите за намаляване на обезщетението. Колкото повече едно лице е допринесло за настъпване на вредата, толкова по-голямо трябва да е неговото участие в нейното обезщетяване /[решение № 79 от 27.02.2012 г. по гр. д. № 673/2011 г. на Четвърто Г. О. на ВКС/](#). Когато работодателят делегира на свой работник или служител ръководни правомощия, свързани с дейност, която е източник на повишена опасност, работникът или служителът поема част от задълженията на работодателя по осигуряване безопасността на труда. Това означава, че когато в трудовите функции на пострадалото лице влизат задължения по организиране и контрол на дейност с повишен риск и лицето не е изпълнило тези задължения, степента на неговото съпричиняване се увеличава, а съответно се намалява отговорността на работодателя. Критериите за намаляване на обезщетението, когато поведението на пострадалия е подвеждано под състава на [чл. 201, ал. 2 КТ](#) са разяснени в установената практика на ВКС по реда на [чл. 290 ГПК](#), напр. [решение № 21 от 12.03.2018 г. по гр. д. № 1459/2017 г. на ВКС, III г. о.](#), [решение № 125 от 04.05.2016 г. по гр. д. № 4417/2015 на ВКС, IV г. о.](#), [решение № 60 от 05.03.2014 г. на ВКС по гр. д. № 5074/2013 г., IV г. о. и](#) [решение № 291 от 11.07.2012 г. на ВКС по гр. д. № 951/2011 г., IV г. о. и др.](#), съгласно която поведението на работника следва да бъде окачествено като груба небрежност, обосноваваща намаляване на дължимото обезщетение на основание [чл. 201, ал. 2 КТ](#), когато от обстоятелствата е било несъмнено ясно, че определени негови действия могат да доведат до злополука, увреждаща здравето му, но въпреки това са били предприети от работника в нарушение с установените технологични правила и правилата за безопасност, както и с проведените от работодателя инструктажи за работа. Следва да се подчертае, че по възражение на Работодателя, при конкретния механизъм на трудовата злополука - като стечение на обективни и субективни фактори, обстоятелствата задължително следва да се преценяват от гледна точка на признаците на грубата небрежност и едва ако се приеме, че се касае за подобно квалифицирано поведение, се съобразява какъв е приносът на проявена "груба небрежност" за вредоносния резултат като степен, за да се намали съответно обезщетението за причинени вреди. При тази небрежност, изразила се в липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност от пострадалия, съпричиняването се степенува в съответствие с обективното съотношение на допринасянето за трудовата злополука с оглед на всички конкретни факти и

обстоятелства. В този смисъл са решение № 348 от 11.10.2011 г. по гр. д. № 387/2010 г., ВКС, IV г. о. решение № 291/2012 г по гр. д № 951/2011 г. на ВКС, IV г. о. и решение № 159 от 15.01.2018 по гр. д № 251/2018 г. на ВКС, III г. о., която установена практика се споделя и от настоящия състав на ВКС, III г. о.

Също по поставените от страните въпроси е налице константна съдебна практика на ВКС - постановените по реда на чл. 290 ГПК - решение № 79/27.02.2012 г. по гр. д. № 673/2011 г., IV г. о., решение № 291/11.07.2012 г. по гр. д. № 951/2011 г., IV г. о., решение № 25/16.02.2016 г. по гр. д. № 3233/2015 г., III г. о., решение № 252/30.09. 2016 г. по гр. д. № 1364/2016 г., IV г. о. на ВКС и др., е прието, че при трудова злополука обезщетението може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за увреждането си, като е допуснал груба небрежност. Тя не се отличава по форма /според субективното отношение към увреждането/, а по степен, тъй като грубата небрежност представлява неполагане на грижата, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност, при подобни условия. Когато при трудовата злополука има съпричиняване при допусната груба небрежност - липса на елементарно старание, внимание и пренебрегване на основни технологични правила за работа и безопасност, отговорността на работодателя трябва да се намали в съответната степен. Степента се определя от обективното съотношение на допринасянето за трудовата злополука с оглед на всички конкретни факти и обстоятелства, които представляват и критериите за намаляване на обезщетението. Грубата небрежност на пострадалия е предпоставка за компенсация на вините, но критерий при определяне на процента на съпричиняване е конкретният принос на увредения.

На база на конкретно установените по делото факти – конкретно показанията на разпитаните свидетели Б. и М. става ясен, не единствено механизма при настъпване на инцидента, но и конкретното поведение на пострадалия Б. разяснява, че т.а. бил в базата на фирмата ответник в гр. Провадия, където е чакал оглед от застраховател; че е бил избутан от багер, чрез метална тръба, като пострадалия се намирал между двете превозни средства. Свидетелят решил да сложи кама на задната гума на камиона, за да не тръгне към В., но именно последния му е забранил, заявявайки му, че следва да остави камата и да влезе в кабината на камиона, за да хване волана. Свидетелят бил извън кабината, когато камионът тръгнал напред и премазал В.. Организацията на работата била извършена от пострадалия, въпреки предупрежденията на Б., че не са взети нужните мерки за безопасност.

Също в тази насока са и показанията на другия разпитан свидетел – М.. Той сочи, че именно пострадалия е проявил инициативата да преместят камиона, поради което взел тръба и я подпрял на греблото на багера и на камиона. Тръбата е била с дебелина около 20 см. и не е била здраво закрепена. Имало е лек наклон, именно поради който камионът е тръгнал по инерция към греблото на багера и е премазал покойния.

Тези показания, според въззивния съд не се явяват изолирани – те се подкрепят в пълна степен и от двете изготвени и неоспорени от страните Съдебно технически заключения, които несъмнено изясняват механизма на настъпилия инцидент, както и поведението на всеки от участниците в него. Според вещото лице извършената операция по избутване на камиона е била неподходяща, много опасна и лошо организирана. Според него не са били взети никакви мерки за безопасност – както по отношение на камиона, така и по отношение на пострадалия. Експерта сочи още, че в кабината не е имало човек, който да активира ръчната спирачка, която е била функционална. Според вещото лице техническите причини за инцидента са, че използваната тръба **не е била надлежно закрепена към двете машини и не е била с необходимата дължина, което да даде възможност на пострадалия да избяга от мястото на инцидента. Лоша е била организацията по маневрирането. След като багерът е прилагал сила от едната страна на тръбата и същата не е била надлежно закрепена към двете машини, то е било ясно, че когато се въздейства върху воланите и машините изменят траекторията си на движение, тръбата ще приплъзне, тъй като няма да е перпендикулярна на нормалата на предницата на товарния автомобил.** Товарният автомобил е бил управляем, като колелата му е можело да се въртят при въздействие на волана, въпреки спуканата гума. Починалият е държал тръбата с едната си ръка, което поведението е било неразумно, а на база на видеозаписа от мястото на инцидента вещото лице е достигнало до извод, че операцията е била **ръководена изцяло от В.К.** Първоначално лицето Б. Б. е поставял кама пред задната гума на товарния камион, за да го спре, но след намеса на К. преустановил това поведение и след нов сигнал на К. започнал да върти волана на камиона. Ето защо и въззивния съд, подобно на първата инстанция, приема, че в поведението си пострадалия е в значителна част съпричинител на ПТП, като всъщност носи и основната вина за неговото случване. Грубата небрежност, проявена от него, като под форма **„самонадеяност“**, не е отчела редица обстоятелства и именно те са довели до фаталния изход. Вярно е, че пострадалия В.К. е бил служител със стаж и опит, и точно по тази причина същия е следвало да предприеме мерки, елементарни дори, за осигуряване безопасност на маневрата. Той е нарушил множество законови разпоредби, **игнорирал е предупрежденията на свидетеля Б. и тези на здравия разум.** Нарушенията, допуснати по ЗДвП са множество – на чл.83 от ЗДвП, които изисква тегленето да се извърши със здраво закрепена твърда връзка; чл.85 ал.2 от ЗДвП – която повелява, че твърдата връзка е следвало да бъде не по малка от 4 метра / а в случая е била под 1.50 метра/; не без значение е и факта на наличния наклон от 3.18 %, които се оказал достатъчен, за да допусне движението на тегления т.а.- чл.186 от Наредбата за безопасни и здравословния условия на труд; факта, че този т.а. не е бил обезопасен с клин или друга връзка, която да застопори движението му; отсъствието на подходящо оборудване, което да осъществи движението по безопасен на всички способ; Правилника на „Технокар“ ЕООД, които в нормата на чл.20 ал.3 т.2 изисква при наклон повече от 3 % да се предприемат мерки против самопредвижване. От особено значение в

случая е о поведението на самия пострадал – същото не почива нито на регламентирани правни норми, нито на елементарните мерки, гарантиращи безопасност и сигурност, при извършване на маневрата. Пострадалият е игнорирал множество предупреждения, не е съобразил по никакъв начин силите и способностите си, като фрапантно е било нареждането му към Б. да премахне клина от задната гума, като по този начин е допуснал самопредвиждане на т.а., той е осъществил неправилна твърда връзка между двете МПС, която е поддала от натиска и кинетичната енергия на багера, отклонила се е и така наличния наклон е довел до придвижване на т.а. Следователно излагайки своите съображения, въззивният съд приема, че жалбата на въззивниците – ищци се явява неоснователна.

От друга страна, съобразявайки жалбата на „Технокар“ ЕООД, ВОС приема, че превенцията на риска от трудова злополука при работа с машини е отговорност и двете страни по трудовото правоотношение, но ролята на работодателя е водеща. Надлежното обезопасяване на работните места и осигуряване на безопасни условия на труд е негово задължение и включва система от мерки, само част от които се свеждат до правила за безопасност, пряко вменени на изложените на риска негови работници и служители, след инструктаж. Делът на останалите мерки, които работодателят е трябвало да предприеме за осигуряване на безопасни условия на труд, не изключва прилагането на чл. 201, ал. 2 КТ, ако работникът грубо е нарушил правилата за безопасност, отнасящи се пряко до работата му, но наред с другите обстоятелства, това негово поведение е от значение за степента, в която се намалява обезщетението при трудова злополука. Работодаателят е длъжен да внедри системи за безопасност, както и да следи за изправното им функциониране. Неосигуряване на ефективен контрол върху техническата изправност, профилактика и ремонт на производствените мощности и работното оборудване, довело до използването им при неизправно състояние на заложените от производителя системи за безопасност, има водещо значение за предотвратяване на трудовите злополуки. Ето защо в тази връзка, въззивният съд приема, че Работодаателя в случая не може и не следва да се освободи от отговорност. По този повод намира жалбата на „Технокар“ ЕООД също за неоснователна. С изплатените от ЗП „Уника“ обезщетения в размер на от по **24 977.68 лева** за всяка една от ищците и допълнително присъдените по делото от по **20 022.32 лева, или в общ размер от 45 000 лева / четиридесет и пет хиляди/** за всяка ищца, въззивният съд приема, че изискването за справедливост, би било изпълнено. Изключително тежкия житейски факт – смъртта на В.К., обяснимо би се преодолял трудно от неговите близки, но отчитайки неговото поведение и конкретните обстоятелства, съдът действително приема, че той е допуснал „груба небрежност“.

С оглед на изложеното, ВОС намира, че атакуваното решение, следва да бъде потвърдено изцяло.

Предвид мотивите, ВОС,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 261141 от 11.11.2020 година, постановено по гр.дело № 2736/2020 година, по описа на ВРС, десет състав.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред състав на Върховен Касационен Съд на Р България, в едномесечен срок от връчване на съобщенията до страните, на основанията, посочени в чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____